

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

หลักใจเป็นสำคัญ

(ผู้ว่าราชการจังหวัด : ขอถวายรายงานความคืบหน้าเรื่องสร้างโรงพยาบาลศรีสะเกษ ๑๙๐ ต้นเสร็จแล้ว อันนี้เป็นเสาชั้นที่ ๑ ได้ตั้งเสาขึ้นมาแล้วครับ อันนี้เป็นโครงสร้างเหล็กเสาอะไรแน่นหนาถาวรครับ แข็งแรงมากที่สุดครับหลวงตา ตอนนี้ได้ผลงาน ๑๑% เร็วกว่าแผนที่วางไว้ ๒% จะเสร็จตามสัญญาในเดือนสิงหาคม ๒๕๕๓ แน่นอนครับ) ๕๓ ตอนนี่ ๕๒ เหนือ ๑๐ ชั้นนะ (๑๐ ชั้นครับ เพราะฉะนั้นฐานรากมันจะใหญ่มากครับ พอชั้นล่างเสร็จแล้วมันจะเร็วครับ) เขาต้องทำแน่นหนามั่นคง เราต้องการอย่างนั้นละ เอาละพอใจ

เราก็หมุ่นไม่ทันเรื่องการก่อสร้าง มีแต่เรื่องใหญ่ๆ ทั้งนั้น จึงมอบภาระทั้งหลายให้พี่น้องชาวไทยทั่วประเทศช่วยกันยกขึ้น ความสามัคคีนี้มีกำลังมาก ความพร้อมเพรียงความสามัคคีซึ่งกันและกันมีกำลังมาก โยนเข้าไปตรงไหนขาดสะบั้นๆ เลยความพร้อมเพรียงสามัคคี ถ้าความขัดแย้งกันและกันจ่อเข้าไปตรงไหนเหมือนไฟเผาเหล็กเลย ตั้งขึ้นก็ครั่งก็หนลัมเหลวๆ ขึ้นเป็นตัวเป็นตนไม่ได้ อย่างที่สร้างตึกตะกันนี้ นี่ก็คือหัวใจของพี่น้องชาวไทยเราที่จะช่วยกันยกตึกหลังนี้ ๑๐ ชั้นขึ้น ถ้าให้เป็นลำพังของใครของเราแล้วไม่ขึ้น ต้องเป็นความจำเป็นของคนทั้งชาติขึ้น ไม่อยู่ ขึ้นเลย ความสามัคคีสำคัญมาก

(ทองคำที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบรวมทั้งหมด ๑๑,๙๓๘ กิโล ดอลลาร์มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์) มอบแล้วนะ (ตึกสงฆ์อาพาธได้แล้ว ๑๕๗,๘๒๕,๙๘๘ บาท คิดเป็น ๗๘,๙๑๓ กอง) ตั้งรวม ๒๐๐ ล้าน นี่ได้เป็น ๑๕๗,๘๒๕,๙๘๘ ได้มากขึ้นแล้ว เกินครึ่งแล้ว หนักอยู่นะเราก็ดี แต่จิตใจมันครอบโลกธาตุ มันจึงไม่ถือว่าอย่างนี้เป็นของหนัก ถ้าถือเป็นเรื่องหนักขึ้นไม่ได้ นี่ถือว่าความจำเป็นเป็นของหนักมากกว่าการลงมือกระทำ มันจำเป็นต้องทำเอาเลย

เมื่อวานนี้ได้เทศน์เผ็ดร้อนอยู่พอสมควร ทุกอย่างขึ้นอยู่กับความจริงใจ ถ้าไม่มีความจริงใจเหลาะแหละๆ ทำเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาก็ยังเหลาะแหละ ความเหนียวแน่นมั่นคงไม่ค่อยมี ถ้าจริงจังทุกอย่างแล้วมันคงทุกอย่างนั้นละ สำคัญอันนี้ เอาให้มันจริงจัง คิดดูอย่างพระพุทธเจ้าจะได้มาตรัสรู้สอนโลกก็ทรงสลบถึงสามหน ฟังซิ ใครมีสลบเหวอ มีแต่เสียหมอนติดคอๆ จนมองไม่เห็นคนซี เต็มศาลาหลวงตาบวมีแต่ลูก

ศิษย์หลวงตาบัวทั้งนั้น แต่มองไปไหนไม่เห็นลูกศิษย์หลวงตาบัว เห็นแต่เสือแต่หมอนมดติดคอตัดหลังมันใช้ไม่ได้

ทำอะไรให้จริงจัง ถ้าจริงจังแล้วชนะๆ ถ้าว่าเอานะ เอาขาดสะบั้นไปเลย หลักใจเป็นสำคัญ หลักใจไม่มีทำอะไรไม่ค่อยสำเร็จ สำเร็จก็ไม่ดี ถ้ามีหลักใจหลักความจริง มีความสัตย์ความจริงแล้วอะไรได้ทั้งนั้นละ ขาดสะบั้นๆ ไปเลย พอพูดอย่างนี้เราก็คิดถึงเรื่องความทุกข์..ยกพระพุทธเจ้าเทิดทูนไว้สุดเกล้าสุดกระหม่อม เราเป็นลูกศิษย์เดินตามครูบางทีมันจะตายจริงๆ นั่งภาวนาฟาดจนกันแตกนะ จึงได้ธรรมะมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

นั่งภาวนาฟาดตลอดรุ่งๆ ชัดสมาธิ ยกเว้นข้อเดียว ในวัดนี้หรือครูบาอาจารย์พระเถระเต็มวัด หากเกิดฉุกเฉินอะไรขึ้นมาในปัจจุบันเราจะลุกออกไปช่วยเหตุการณ์อันนั้น ถ้าไม่มีแล้วไม่มียกเว้นเลย นั่งถ้าไม่ถึงเวลาจะออกไม่ได้ เอา ปวดหนักหนักลงไปฟาดเต็มถานก็ได้ ปวดเบาฟาดให้น้ำมหาสมุทรสู้ไม่ได้ก็เอา ไม่มีถอยเลย ต้องเด็ดใส่อย่างนั้นละ นี่ขาดสะบั้นนะสิ่งเหล่านั้น ขวางหน้าเราไม่ได้ คือเอาจริงเอาจัง อย่างที่ว่ากันแตกละชิ ฟังซิ นั่งภาวนาชัดตลอดรุ่งๆ ไม่เปลี่ยนไม่พลิกไปทางใด ไม่ว่าปวดหนักปวดเบาไม่มีข้อแม้ มีข้อแม้อันเดียวว่า พระเถระ ครูบาอาจารย์อยู่ในวัดนี้เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นมาแล้ว เราจะออกไปช่วยเหตุการณ์นี้เท่านั้นอย่างเดียว เข้ามาหาตัวของเราแล้วไม่มี เรียกว่าขาดแล้วนะนั่น ถ้าไม่ถึงสว่างเป็นวันใหม่ขึ้นมาชัดเจนแล้วจะลุกไม่ได้ นี่ก็เคยทำมาเป็นประจำเรา ไม่ใช่ธรรมดานะครั้งหนึ่งครั้งเดียวอะไร ทำเป็นประจำ พอสมควรแล้วเอานะๆ ถ้าว่าเอานะตรงไหนขาดเลยๆ

ผลก็ปรากฏเวลามันจะตายจริงๆ จึงได้นำเหตุการณ์เหล่านี้มาเล่าให้หมู่เพื่อนฟัง เวลามันจะตายจริงๆ คนเราไม่ได้โงะนะ สติปัญญามันหาทางออกมันจะหมุนของมันเร่งขึ้นเลยละ เจ็บปวดแสบร้อนเท่าไรๆ อะไรจะหลุดจะขาดสติปัญญาไม่มีคำว่าถอยหลัง ยิ่งหมุนเร็วเข้าๆ สุดท้ายก็รอบในสิ่งนั้น ถอนพรวดออก เบิกกว้าง นั่นเห็นไหมอำนาจสติปัญญา อย่างทำแหละๆ แหละๆ ถอยหน้าถอยหลังแล้วล้ม ล้มแต่ยังไม่ทำ ถ้าว่าเอานะขาดสะบั้นไปเลย นั่นพอสู้กัน

ที่พูดเหล่านี้เราก็ตัวเท่าหนู แต่เคยทำมาแล้ว ถ้าลงว่าเอานะเท่านั้นละเป็นขาดสะบั้นไปเลย ไม่มีคำว่าถอย พูดก็เดชะนะไม่เคยแพ้ อันใดที่ว่าเอานะวันนี้จะต้องพุ่งเลย ทะลุ ที่จะให้ถอยหลังกลับมาไม่มีเท่าที่ผ่านมาในการบำเพ็ญธรรม คือหนักที่สุดการบำเพ็ญธรรม งานการอะไรก็ตามใครจะว่าหนักไม่หนักๆ งานการจริงๆ ที่หนักมากก็คือการฆ่ากิเลสหนักมาก พระพุทธเจ้าทรงแสดงว่า วุสิต์ พรหมจริย กตฺ กรณียฺ นาปริ อิตฺตตฺตยาติ ปชานาติ พรหมจรรย์คือการฆ่ากิเลส สงครามหรือโลกรือสงครามคือ

สงครามฆ่ากิเลส กิเลสเป็นตัวละครที่จะทำให้สัตว์ทั้งหลายให้เกิดแก่เจ็บตายอยู่ในทุก
ชอกทุกมุม ในน้ำบนบกบนฟ้าบนอากาศมีแต่อำนาจของกิเลสส่งไปเป็นกรรมดีกรรมชั่ว
ขึ้นมาให้เกิดได้ทุกแห่ง ในน้ำได้ บนบกได้ บนฟ้าอากาศได้ นรกอเวจีได้ นิพพานถึงได้
ละ

มีความตั้งใจจริงแล้วเอานะ ฟาดให้มันขาดสะบั้นไปเลยได้ ถ้าไม่เอาจริงเอาจ้ง
ไม่ได้ อย่างพระพุทธเจ้าสละสามหนได้เป็นศาสดา ถ้าไม่เช่นนั้นไม่ได้ละ ล้มเหลว ไม่มี
ศาสดา พวกเราไม่มีศาสดา แม้แต่มีปานนี้มันก็ยังแหวกแนว คอยดูตั้งแต่นายตัวเองคือ
ศาสดา ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เป็นนายใหญ่บังคับหนุนความพากความเพียร
ทุกสิ่งทุกอย่างเข้าสู่แนวรบ เอาให้ข้าศึกขาดสะบั้นไป ถ้าไม่มีอันนี้ล้ม ถ้ามีอันนี้แล้วขาด
เลย นี่พระพุทธเจ้าสละสามหนจึงได้ตรัสรู้ขึ้นมาแล้วมาสอนโลก เป็นของง่ายหรือ
พิจารณาซิ เหล่านี้ไม่ใช่ของง่ายนะ การแก้กิเลสนี้แก้ยากที่สุดเลย

พอกิเลสขาดจากใจแล้วไม่มีอะไรมาเป็นข้าศึก มีแต่เรื่องธาตุเรื่องขันธ์เจ็บไข้ได้
ป่วยปวดหัวตัวร้อนก็เป็นเพียงผิวๆ มันจะเป็นเต็มกำลังของขันธ์จนถึงจะแตกก็เป็น
ผิวๆ ไม่ได้กระเทือนถึงจิตใจ ยิ่งจิตใจที่ถึงขั้นบริสุทธิ์ด้วยแล้วไม่มีความหมายอะไรเลย
สิ่งเหล่านี้ทำลายไม่ได้ นี่ละอำนาจของความพากความเพียร ความอดความทน
ความสัตย์ความจริง ตั้งลงตรงไหนขาดเลยๆ ถ้าไม่เป็นท่าเหลาะๆ แหละๆ แล้วอ้อย
เรียมองดูแล้วมันขัดหูขัดตา อย่างมองดูพระดูเนรขนาดที่ว่าหลับหูหลับตามองมันก็ยัง
ไปกระเทือนอยู่ในหัวใจ ตาดูมองมาขัดตาขัดหู พุดออกมาคำไหนมีหลักมีเกณฑ์หรือไม่
มีอรรถมีธรรมเป็นเครื่องยืนยันตัวว่าจะเป็นผู้พ้นจากทุกข์ เพราะอุบายเหล่านี้หรือไม่
มันมองไม่เห็น สลดสังเวชนะ

ถ้าเรามองไปที่ไหนเห็นแต่ทำจ้อขัดกัน ทำจ้ออยู่ นั่นสติปัญญาศรัทธาความเพียร
อยู่ที่ไหนมีหลักมีเกณฑ์ สติไม่เผลอ ตั้งเข้าไปๆ สติเป็นรากฐานสำคัญ จิตนี้มันจะ
เหาะเหินเดินฟ้าไปไหนด้วยความพยศของมันสู่ความเพียรสู่สติไม่ได้ สติฟาดลงไป
นี้ขาดสะบั้นเลย ตั้งตัวได้ เพราะฉะนั้นเราจึงพูดมาเป็นเครื่องยืนยันว่าเอาเถอะ ใครก็
ตามถ้าตั้งใจทำงานทำการสติอย่าปราศจาก ให้จดจ่อกับงานอันนั้นงานนี้ เขียนหนังสือก็
เป็นตนเป็นตัว อ่านได้ชัดเจนได้ถ้อยได้ความ ถ้าสติเผลอเสียอย่างเดียวเขียนหนังสือก็
ผิดๆ พลาดๆ ลบๆ เขียนๆ อยู่นั่นละ นี่คือสติไม่อยู่มันเผลอไหลไป มีแต่มือเขียนผิด
ไป ถ้าสติจ่ออยู่ในนี้แล้วไม่ผิดไม่พลาด การงานอะไรก็ตามถ้ามีสติแล้วไม่ผิดไม่
พลาด ถ้าขาดสติแล้วผิดพลาดทุกอย่างนั่นละ สติจดจ่อให้ดีทุกคน ๆ

เช่นอย่างเราอยู่ในพระในเณรกับพระกับเณรว่าไม่ดูหรือ เป็นห่วง เป็นห่วงพระ
เณรของเรามากยิ่งขึ้นกว่าใครๆ เพราะเป็นจุดที่จดจ่อรับผิดชอบในวงของเราเอง หนักนะ

มองดูพระดูเนรลิตๆ ออกๆ อย่างนี้ไม่น่าดู เก๋ๆ มองๆ เลินเล่อเถลไถลดูไม่ได้ มองดูเวลาไหนเห็นจ้อกันอยู่ๆ ด้วยสติด้วยปัญญา นั้นละกิเลสจะพังตรงนั้น น่าดู ต้องอย่างนั้นชิกิเลสไม่ใช่ของง่าย ได้พัดกันมาแล้วนะเราจึงได้มาพูดให้หมู่เพื่อนฟัง กิเลสขาดจากใจเสียอย่างเดียวโดยสิ้นเชิงเท่านั้นไม่มีอะไรกังวลใจเลย จิตพระอรหันต์ท่านไม่มีทุกข์ในใจ ไม่มีตั้งแต่วันกิเลสตัวสร้างทุกข์ นี่ละเป็นเหตุให้สร้างทุกข์ขาดสะบั้นลงจากใจ อวิชชาปัจจุยา พอ อวิชชาขยเตวอ อเสสวิราคนิโรธา อวิชชาดับเท่านั้นอะไรดับหมด กิ่งก้านสาขาดอกใบไม่มีอะไรเหลือ ดับหมดเลย เป็นต้นไม้ตายทั้งต้น นอกนั้นก็ผุไปเลย กิเลสตัณหาพังเลย ผุไปเลย ธรรมก็ครองโลก ครองหัวใจเรา

ธรรมมีในใจเต็มส่วนแล้วไปที่ไหนสง่างาม อยู่คนเดียวยิ่งเต็มเม็ดเต็มหน่วย ท่านอยู่คนเดียวจะว่าท่านไม่สะดวกสบาย ไม่มีเพื่อนมีฝูง อย่าไปคิดนะ ผิดกันคนละโลกเลย ถ้าอยู่คนเดียวมันละเป็นตัวของตัวเต็มตัวเลย ถ้าอยู่สองอยู่สามมันแบ่งนั่นแบ่งนี่ไม่ค่อยเต็มเม็ดเต็มหน่วย เช่นคุยกับคนนั้นแบ่งคนนี้ คุยกับคนนั้นแบ่งคนนั้น คุยกับคนนี้แบ่งคนนี้ แบ่งต่อแบ่งเลยไม่ได้ สำหรับตัวเองไม่มี ใช้ไม่ได้ ถ้าอยู่คนเดียวแล้วเป็นตัวของตัวเองตลอด คิดอ่านไตร่ตรอง ความเคลื่อนไหวของจิตมันหมุนไปอย่างไร สติปัญญาทันตลอด แก้กิเลสไปตลอด นั่นพัน คนนั้นพัน ให้พากันจำเอา

โห ช่างกิเลสนี้ช่างยากมากนะ พระพุทธเจ้าสลบสามหนฆ่าได้ บางองค์อย่างพระโสณะประกอบความเพียร นี่ก็ฝ่าเท้าแตก ท่านเอาในตำรามากางไว้ให้พวกเราดู เเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก คนไม่เอาจริงเอาจึงมาก ๆ จะฝ่าเท้าแตกไปไม่ได้นะ ส่วนมากหมอนแตกเสื่อแตก เสื่อขาดหมอนขาด เพราะนอนไม่ลุก กินไม่มีวันถอย ความอยากความทะเยอทะยานดินไปจนจะตาย ว่าคนนั้นได้นั้น คนนี้ได้ นี้ โลกเขาอัศจรรย์กันนะ คนนั้นเขามั่งมีศรีสุข เขามีดีกรรมบ้านช่อง มีบริษัทบริวารมากมายกายกองเต็มไปหมด ในบ้านในเมืองในโลกธาตุเต็มไปหมด โลกทั้งหลายดีใจหมด แต่ธรรมสลัดปี๊วะ เลย โห นี่ละกองทุกข์ มีเท่าไรก็สร้างกองทุกข์ขึ้นเท่านั้น ได้มาเท่าไรเป็นเชื้อไฟสร้างกองทุกข์ สร้างกองทุกข์เรื่อย สุดท้ายพัง ถึงเวลาแล้วอะไรมีเท่าไรก็พัง เขาไม่พังเราก็พัง หมด

สร้างโลกสร้างสงสารว่าแต่จะได้จะมีจะดีจะเด่นมันไม่เด่น มันจมถ้าสร้างไม่มีธรรม สร้างมีธรรมต้องมีเมืองพอ สร้างโลกก็ให้พอเป็นเวลาๆ สร้างธรรมนี้ก็เอาให้พอเป็นระยะๆ ๆ จนกระทั่งพุง หมด ที่นี้สร้างอะไร ข้าศึกก็ตายให้เห็นต่อหน้าต่อตาแล้วไปต่อสู้กับใคร นั่นละหมดทุกข์หายกังวล การสร้างจิตใจเป็นอย่างนั้นนะ ต้องหนัก ผู้ที่มาเป็นศาสดาของเราไม่ใช่ผู้ท้อแท้อ่อนแอ ไม่ใช่ผู้โง่เขลาเบาปัญญา เป็นผู้เฉลียวฉลาดแหลมคม ตั้งหน้าตั้งตามีสติตลอดเวลา สมควรกับข้าศึกที่มาต่อกรกันจะพังได้

เพราะฉะนั้นเราจะเอาประเภทไหนให้รีบเลือกเสียตั้งแต่วันนี้ ตายแล้วนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา นิมนต์มาทำไม อย่ามานิมนต์หลวงตาบัวนะไม่ไป ถ้าลงสอนเวลานั่งอยู่นี้ยังไม่เอาแล้วตายแล้วจะไป กุสลา ธมฺมา สอนคนตายแล้วเหมาะกว่าสอนคนเป็นอยู่นี้ไม่เอา อย่างนั้นไม่เอา ต้องสอนคนยังเป็นอยู่นี้ให้มันรู้ตัวรู้ชั่ว แก้ไขตัดแปลงตัวเองเวลายังไม่ตาย เวลาตายแล้วก็เอาความดีของเราที่ทำด้วยความไม่ประมาทนี้เป็นแนวทางเดิน ก็ผาสุกร่มเย็นต่อไป ให้พากันจำเอานะ นี้พูดย่อๆ ไม่ได้พูดมากมาย กำลังนั้นละสำคัญ ไม่พอ กำลังวังชาไม่พอ พูดไปๆ อ่อนไปๆ สำหรับธรรมไม่ได้พูดละเอียดอยู่กับใจ ถ้าใจยังมีอยู่ ความรู้ที่จะออกมาจากใจที่มีอยู่นี้จะออกตลอดๆ หนักเบา มากน้อยนี้ฟังเลย ต่างกันนะ

ถ้าไม่มีอะไร เหมือนเรากางแห้วจะทอดลงตรงไหนมีแต่ชี้หมูชี้หมา ใครจะไปทอดแหใส่ชี้หมูชี้หมาได้หรือ เราสร้างแหมาราคาเท่าไร แล้วจะมาทอดใส่ชี้หมูชี้หมาได้หรือ ต้องทอดแต่ปลาชี่ นี่ก็เหมือนกันนั่นแหละ เราปฏิบัติมา พระพุทธเจ้าปฏิบัติมาเสร็จแล้วยังเล็งญาณดูสัตว์โลก ใครจะควรแก่กรรมแก่ธรรมเราที่บำเพ็ญมาแทบล้มแทบตายสลบถึงสามหนนี้มีไหม ทรงเล็งดู จึงได้ท้อพระทัยจะไม่สั่งสอนใครเลย จนท้าวมหาพรหมลงมาขออาราธนา ว่าสัตว์โลกทั้งหลายผู้มีมลทินอันเบาบางยังมีอยู่ ไม่มีดีบอดไปทั้งหมด ฉะนั้นขอพระองค์จงทรงเมตตาแนะนำสั่งสอนคนผู้ที่พอมีทางที่จะไปได้ให้ไปได้โดยลำดับลำดับ ท่านจึงมีคำอาราธนาเทศน์อยู่ทุกวันนี้ มีมาตั้งแต่ท้าวมหาพรหมนะ

พรหฺมา จ โลกาทิปตี สหฺมปติ

กตฺตอณฺชลี อนุธฺวโร อยาจถ

สนฺตึธ สตฺตปาปฺรชกฺขชาติกา

เทเสตฺถ ธมฺมํ อนุกมฺปิมี ปชฺ

ขอพระองค์ทรงเมตตาสั่งสอนสัตว์โลกผู้มีมลทินอันเบาบางยังมีอยู่ จะได้หลุดพ้นไปตามคำสอนซึ่งเป็นเหมือนบันไดให้ไต่ขึ้นไปนี้ได้ ส่วนที่มันไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไรก็ปล่อยเสีย นั่นละ พรหฺมา จ โลกาทิปตี คือท้าวมหาพรหมมาอาราธนาพระพุทธเจ้า ที่แรกพระองค์ตรัสรู้แล้วจะไม่ยอมสั่งสอนใคร สั่งสอนเราก็แทบล้มแทบตาย แทบจะไม่มีชีวิตเหลืออยู่ พอมีชีวิตเหลืออยู่นี้ชีวิตนี้มีค่าเหลือสิ้นพันประมาณ จะมาทอดใส่ชี้หมูชี้หมา เหมือนแหสานมาตีๆ ซ้อมาแพงๆ แล้วไปทอดใส่ชี้หมูชี้หมาได้อย่างหรือ มันต้องหาทอดให้มันเหมาะสมกัน อันนี้ธรรมะเลิศเลอก็สอนมนุษย์ให้พอเป็นมนุษย์ได้บ้าง จนกระทั่งถึงที่สุดหลุดพ้นไปได้ พระทรงคิดอย่างนั้นสอนอย่างนั้นจึงท้อพระทัยไม่อยากจะสั่งสอนใคร คือไม่สมควรแก่กรรมประเภทนี้

เราก็พิจารณาเราอีก เราเป็นคนประเภทไหน เป็นคนที่ว่านอนจมอยู่ตลอดเวลา พุดหาศีลธรรมนี้เหมือนเอาไม้มาแทงตามาแทงหัวใจ อย่างนั้นใช้ไม่ได้นะ พุดเรื่อง ธรรมเรื่องธรรมเป็นข้าศึกศัตรูอันใหญ่หลวง ถ้าพุดเรื่องจะพาลงนรก ทำความชั่วช้า ลามก ทำนั่นทำนี่ กินเหล้าเมาสุรา ตะตะกร้อ ล่อสีกา อย่างนั้นชอบมาก ๆ นี่พวกจะจม เตรียมจะจมกันนั้นละ เมียก็มีแล้วก็คน ผัวมีแล้วก็คนมันยังไม่พอกับกิเลสตัณหา พวกนี้พวกจะจม กินไม่พอได้ไม่พอ ผัวเมียทะเลาะกันจนแตกกันก็เพราะกิเลสกำม กาม กิเลสไม่มีคำว่าพอ ถ้าไม่ตัดมันขาดสะบั้นด้วย กาเมสุ มิจฉาจาร อย่างงกับใครนอกจาก ผัวเมียของตนเท่านั้น นอกนั้นอย่างงั้น นั้นฟังซิ

เอาศีลธรรมเข้ามาตัดให้ขาดสะบั้น ให้เป็นคนละฝักละฝ่าย นั้นผู้ชาย นี่เมียเรานั้นของเขานี้ของเรา ลูกเขาหลานเขา ลูกเราหลานเรา ให้ตัดเป็นฝักเป็นฝ่ายออกไป มันก็มีขอบมีเขต มีเขามีเรา มีของเขาของเรา ถ้าศีลธรรมเข้าไปแยกเป็นอย่างนั้น ถ้าให้กิเลสแยก กิเลสจับหัวซุกเข้าหากันชนกันเท่านั้น พวกกันจำเอา นี่ละเรื่องกิเลสมันไม่พอ เรื่องธรรมนั้นพอ ผัวเดียวพอ เมียเดียวพอ ผัวไม่ได้มี ๑๐ ควย เมียไม่ได้มี ๑๐ หี ผัวมี ควยเดียว เมียมีหีเดียว พอดีกันแล้ว อย่าไปหาสับควยสับหีมาถ้าไม่ยากที่ขาดควย กุดนะ เข้าใจไหมละ เอาละพอ ถึงยอดธรรมแล้วต้องหยุด เลยยอดธรรมไปไม่ได้ ถึงยอดธรรมแล้วต้องหยุด เลยยอดธรรมไปไม่ได้มันจะเลยครุ เข้าใจไหมละ

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ